

TUJEC V MOJEM MESTU

Prostovoljec, ki je vpisal doktorat

✂ Vesna Levičnik

V prostoru mladinskega centra Ulca v podhodu glavne železniške postaje je vsako popoldne živahno. Tudi med našim obiskom ni bilo prav nič drugače. A bolj kot dogajanje okoli velike mize, kjer je potekala delavnica recikliranja starih majic, je v uho udaril pogovor med mladimi, ki je potekal pretežno v angleškem jeziku.

Smeh in sproščen klepet sta botrovala temu, da smo za rokav pocukali temnolasega mladeniča, za katerega se je izkazalo, da je mladi raziskovalec na strojni fakulteti, sicer pa prihaja iz Španije. Javi Hernández Castro prihaja iz Salamance, kulturnega in univerzitetnega mesta v zahodnem delu Španije, ki je dobrih 200 kilometrov oddaljeno od Madrida. V Slovenijo je kot prostovoljec prišel pred dvema letoma in pol, pred tem je služboval v Belgiji na Inštitutu za dinamiko tekočin von Karman, ki velja za neprofitno izobraževalno in znanstveno organizacijo. »Kot prostovoljec sem prišel v Slovenijo, da bi pomagal mladim ljudem in sodeloval njimi. V sklopu Evropske solidarnostne enote je bil plan, da v Ljubljani ostane pol leta. Delo, ki sem ga opravljal, ni bilo povezano z mojim študijem, saj sem sodeloval z ekipo v mladinskih centrih Bob in Ulca. Res smo postali prava družina,« nam pove sogovornik, ki smo ga za kratek pogovor povabili kar na kamnite stopnice železniške postaje.

Vse obveznosti opravi s kolesom

Po končanem prostovoljskem delu se mu, kot je dejal, ni nikamor mudilo. Prav tako se je v našem okolju poču-

til prijetno in iskal je službo, da bi lahko bivanje v Ljubljani podaljšal vsaj za leto dni. »Kot mladega raziskovalca so me na fakulteti za strojništvo odlično sprejeli. Vpisal sem doktorat, kar pomeni, da sem bivanje v prestolnici podaljšal še vsaj za štiri leta,« v smehu pove sogovornik. Da je med bivanjem tukaj stkal kar nekaj prijateljev, smo se lahko prepričali tudi sami, saj je pogovor prekinilo kar nekaj ljudi, ki so prišli mimo. »Tukaj se res počutim odlično. Veliko prijateljev sem spoznal, prav tako tujcev, ki so kot prostovoljci prišli v Ljubljano.« V pogovoru Javi tudi prizna, da mu popolnoma ustreza »majhnost« Ljubljane. A ne v smislu »zaplankanosti«, kot v smehu pove: »Vse obveznosti lahko opravi s kolesom, saj kolesarim tako do fakultete kot do Zupančičeve jame za Bežigradom, kjer ima prostore zavod Bob. In navadno mi ne vzame več kot 15 minut,« pove in doda, da so časi karantene odkrili tudi pestrost cele regije. »Presenečen sem bil, kako bogato zeleno je obrobje Ljubljane. Ko so se ukrepi sprostili, pa sem začel odkrivati tudi druga kraje. Zelo rad se namreč povzpnem tudi na kakšen ne tako zahteven hrib,« prizna sogovornik, ki je sicer tudi zelo aktiven košarkar na igrišču na Taboru. »Sestavili smo odlično ekipo in se zato tudi redno dobivamo tam.«

Ne skriva, da pogreša družino, tudi prijatelje. A ga tolaži dejstvo, da jih je večina razseljena po vsej Evropi. Doma je bil nazadnje za božič in potem še aprila, ko so se protikoronski ukrepi sprostili. »Letošnji dopust bom preživel z družino. A ne doma, saj smo se dogovorili, da skupaj preživimo čas ob morju, na Majorki.«

Z najstniki v centrih nikoli ni imel težav

Ob prihodu v Ljubljano se je udeležil tudi desetmesečnega tečaja slovenskega jezika. Na vprašanje, kako mu

gre, se nasmehe in prizna, da se mu je zdel na začetku jezik nemogoč. »Še vedno težko govorim, malo bolje vas razumem. Vendar pa vsi, s katerimi sodelujem in se družim, odlično govorijo angleško, tudi z najstniki v mladinskem centru nikoli nisem imel težav,« pove Javi in razloži, da je bil sprva vključen v različne aktivnosti Zavoda Bob. Največ v različne aktivnosti obeh mladinskih centrov – mladinskega Bob in Ulca. Prav tako v skupino gledališča zatiranih na zeleni javni površini LivadaLAB. Priložnostno se je vključeval tudi v aktivnosti drugih organizacij, recimo v sobo pobega na temo duševnega zdravlja v Socialni akademiji.

Da mu je mladinski center Bob in Ulca praktično drugi dom, potrdi brez zadržkov. Ponosno pove, da se je ob ponedeljskih priključil mladim, ki se v ULCI učijo plesati break dance. »Začel sem pred dvema mesecema, na prigrigovanje prijateljice. Bilo me je strah, saj sem leto dni spremljal vadeče, kako se učijo in kako odlični plesalci postajajo. Na prigrigovanje prijateljice, ki je prav tako prostovoljka, sem sprejel izziv in danes mi ni žal,« pove mladenič, ki se tudi ob petkih in sobotah rad družijo s prijatelji. Najraje na Metelkovi, veseli pa se tudi poletnih festivalov, ki jih bo družba zagotovo obiskala kar nekaj.

Ali bo po končanem doktoratu ostal v Ljubljani, je za Javi Hernándezza Castra prežgodaj napovedati. »Z doktoratom sem se zavezal, da bom ostal štiri leta, čakajo me še tri,« pove v smehu sogovornik, preden ga izpustimo iz rok in ga vrnemo mladim, ki so se nanj že močno navezali. x

Tukaj se res odlično počutim. Veliko prijateljev sem spoznal, prav tako tujcev, ki so kot prostovoljci prišli v Ljubljano.

Javi Hernández Castro

Javi Hernández Castro se v prestolnici počuti odlično, kot mladi raziskovalec na ljubljanski fakulteti pa se je zavezal, da bo tukaj ostal še vsaj tri leta. 📷 Luka Cjuha